

V NEKRÁTENEJ VERZII!
VŠETKO, ČO SA
DO TLAČENEJ KNIHY
NEZMESTILO...

SOŇA REBROVÁ

DETI NEPATRIA DO NEBA

EMMA

BESTSELER

vydavateľstvo

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-09-9

DETI NEPATRIA DO NEBA

EMA

SOŇA REBROVÁ

Soňa Rebrová
Ema – Deti nepatria do neba

Copyright © by Soňa Rebrová
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

Strhujúci príbeh o veľkosti materinskej lásky

Osud sa so mnou hral dva roky.

Pomaly.

Trpezlivo.

Dal si na čas.

Trvalo dvadsaťštyri mesiacov, kým ma zasiahol silou hurikánu a veternej smršte. Dva dlhé roky, keď mi dával nádej, aby mi ju o chvíľu znovu bral. Hral sa so mnou ako mačka s myšou. A potom ma dorazil.

Bez vysvetlenia.

Len tak.

Bezdôvodne.

Chápete to?!

A ja som nemohla vôbec, ale vôbec nič urobiť.

Pýtam sa vás, koľko toho človek vydrží? Koľkokrát uverí neveriteľnému, koľkokrát nájde nádej aj tam, kde nie je, aby o ňu vzápätí prišiel?

Keby som pred dvoma rokmi chytila na udicu zlatú ryбку a tá by sa ma opýtala, aké tri želania mi má splniť, povedala by som jej, že by sa mi zišlo viac peňazí, krb v obývačke a možno aby si ma Kamil zobral za ženu. Ak by som tú ryбку chytila dnes, smiala by som sa nad tým, aké sprostosti som si to pred dvomi rokmi želala.

Dnes by som už mala len jedno jediné želanie.

Keby ste ma stretli pred dvomi rokmi, nemala by som na tvári tie hlboké vrásky medzi očami, ktoré mám dnes. Videli by ste v mojich očiach nádej a zvedavosť, čo dobré mi život prinesie. Ale on na mňa ukul iné pikle. Pripravil si pre mňa čosi úplne iné. Čosi, čo som vôbec nečakala. A ja sa dnes len pýtam: Prečo? Prečo sa stalo čosi také práve mne?

Viem, že odpoveď neexistuje.

Hoci, jedna by tu údajne bola: A prečo nie práve mne?!

1. KAPITOLA

November 2008: Obyčajný život

Dnes padal prvýkrát v tomto roku sneh.

Bola to krása.

Nebolo príliš zima, ani príliš teplo, tak niečo pod nulou. Bolo niečo po jednej popoludní, slnko lenivo vysielalo svoje slabé zimné lúče. Vo chvíli, ako som s Emkou vyšla z domu na krátku prechádzku, sa z neba potichu zniesli trblietavé biele kryštáliky, mäkko dopadajúc na zem.

„Mami, sneží! Sneží!“ vykrikovala Ema a chytala do svojich rúčok biele vločky, ktoré sa však pri dotyku s jej pokožkou okamžite roztopili. Neprekážalo jej to, chytala ďalšie a ďalšie, smiala sa a kričala.

Nemohla som sa na ňu vynadávať. Tancovala po dvore a naháňala zamrznuté kryštáliky, ktoré sa jej zachytávali v tmavých vlasoch a zdobili jej ich ako biele perličky. Ústočká sa jej nezastavili, pery sa usmievali a drobná postavička skackala a ani na chvíľu sa nezastavila. Moja mladšia dcérka mi prináša toľko radosti. Bola úplne iná ako staršia dcérka - živšia, veselšia, nezbednejšia.

„Emka, veď prechladneš. Poď, pôjdeme,“ zakričala som na ňu, keď som si uvedomila, že sme vonku už pätnásť minút a ona má na sebe len tenkú bundičku. Pôvodne sme chceli len zbehnúť do potravín kúpiť chýbajúci kečup, ale jemný sniežik nás očaril a my sme úplne zabudli na svoje plány.

„Ale mami, veď sneží!“ zvolala, akoby to malo stačiť na vy-

svetlenie, prečo sa tentokrát vôbec nemusíme ponáhľať domov.

Smiala sa tak šťastne.

Aj ja som bola šťastná.

Jeden sneh, krásny zimný deň a ticho padajúce vločky na nás pôsobili ako vrcholne romantický zážitok.

Trvalo mi ďalších desať minút, kým sme zbehli do obchodu. A ďalších desať, kým som Emku presvedčila, že sa na padajúci sneh môže dívať aj z okna našej obývačky.

A ešte päť, kým som ju upozornila, že nemôže stáť v premočených čižmách na koberci v obývačke. Usmiala sa na mňa, čo malo byť zrejme prepáč, a rýchlo zmizla do predsiene sa využiť. Aspoňže neodvráva, povzdychla som si s úľavou. Moja štrnásťročná dcéra Vanesa je dosť tvrdohlavá, vždy musí byť po jej. Dvaapolročná Emka je taký poklad, zlatíčko, ktoré sa usmieva a nestážuje, urobí, čo jej poviem.

Začala som nakladať obed a jedným uchom počúvala Emku, ako šteboce babine, že už dlho sneží a že sa ide pozeráť z okna na to, koľko už napadalo. V tej chvíli zbadala cez plot svoju kamarátku Ivanku, ako z malých guľičiek vyformovala maličkého snehuliaka.

Ema z neho bola celá nadšená.

„Joj, aký je krásny, zoberiem si ho domov,“ vykrikla a už sa chystala utiecť do predsiene, že v papučkách vybehne poňho rýchlo von.

„Emka, veru neviem, či by bol aj potom taký krásny. Veď sa ti tu roztopí!“ zastavila som ju so smiechom na polceste.

Emka všetko zvážila a vbehla do kuchyne, aby potiahla babku za rukáv. Už ju aj tlačila smerom k oknu v obývačke, aby jej ukázala milú snehovú postavičku.

„Noooo, je naozaj krásny. Vezmem si ho do tašky a večer ti ho dám do postele. Čo povieš?“ podpichovala ju babka.

„Je studený, brr, nechcem,“ bránila sa Ema. „Budem mať

mokrú postieľku.“

Jej záujem o snehuliaka rýchlo opadol, keďže ho babka už videla, a tak zoskočila z parapetu pozrieť sa, čo je dnes na večeru.

„Mňam! Slivkové gule!“ potešila sa.

Babina jej umyla ruky a usadila ju za stôl. Položila som pred ňu tanier s kuracím vývarom, o ktorom isto viem, že ho má rada a s úsmevom som sa pozerala, ako sa napcháva. Raz darmo, chuť do jedla sa jej uprieť nedá. Rovnako ako uvravené ústočká, ktoré sa nezavrú ani pri večeri. Začala rozprávať celkom skoro, už ako ročná a odvtedy sa jej slovná zásoba rapídne zväčšila.

„Mami, a čo budeme robiť zajtra? Kam pôjdeme?“ už sa ma pýta, a to sme doma ešte len desať minút.

„Kam, kam.. No, na vychádzku. Možno sa už budeme môcť aj ísť sánkovať tuto za dom, ak napadne veľa snehu. Určite tam budú aj tvoje kamarátky Barborka a Ivanka,“ odpovedala som jej.

„Uhm,“ zamrmlala Emka s plnými ústami, prehltna a uprela pohľad na babku. „Pôjdeš s nami?“

„Uvidím, ešte treba doma čo - to obriadiť. A už som stará, mne zima nerobí dobre, vŕzgajú mi kolená,“ odpovedala babina.

„Ako? Ukáž mi,“ zoskočila Ema zvedavo zo stoličky a priložila ucho na babkine koleno. Babka len s úsmevom pokrútila hlavou.

„Jéjda, no ako ti to ukážem? No proste vŕzga, a teraz už papaj,“ nenápadne ju babka nasmerovala opäť k jedlu.

Pozreli sme na seba a s úsmevom prevrátili oči. Proti Eminým zvedavým a nikdy nekončiacim otázkam sme niekedy bezmocné. Jednoducho sa pýta a pýta a odpovede chce mať na všetko a okamžite.

Na chvíľu sa upokojila a zamyslene prehŕňala lyžicou polievku. Akoby jej dnes nechutilo. Položila som pred ňu slivkové gule, snáď sa jej apetít zvýši. Boli sme dlho vonku, musí byť hladná. Babina už jedla, v rohu kuchyne štrikovala pulóver pre Vanesu.

Raz darmo, peňazí nemáme nazvyš, aj takto si musíme pomôcť.

Otočila som sa k sporáku a premýšľala, že ma to až tak netrápi. Mám dve vydarené dcéry, výbornú mamu, ktorá mi s deťmi obetavo pomáha. Rozvod s manželom, s ktorým mám Vanesu, už konečne prebolel. Kamil - Emkin otec, si ma zatiaľ nezobral, ale žije s nami už tretí rok a o dcérku sa dobre stará. Hoci je stále kdesi v práci, aspoň donesie nejaké koruny a s Emou sa rád blázni. Čo viac takému veselému dievčatku treba? Ja som rada, že nie som sama, že sa mám večer ku komu pritulíť, aj financie navyše nie sú na zahodenie. Kamil síce nie je typ, za ktorým by sa otočila každá baba, aj na slovo je občas skúpy, ale o rodinu sa stará, tak čo?

Z myšlienok ma vyrušil nečakaný buchot za mojím chrbtom.

„Čo sa stalo?“, prudko som sa otočila a zbadala Emku na zemi.

„Padla som,“ zafňukala.

„Ako padla?“ pýtam sa jej a pomáham je na nožičky.

„Neviem. Padla.“

„Ty si niečo videla, babi?“ spýtala som sa mamy.

„Nie, nevidela, akurát som končila riadok,“ pozrela na mňa spod okuliarov od pletenia.

„Nič sa nedeje, zlato moje, papaj ďalej,“ usadila som Emku opäť za stôl a sadla si k nej. Ved' aj ja sa už musím najesť, ešte mám kopy roboty. Musím dať prať a nachystať si veci na zajtra. Hneď ráno sa pôjdem poobzerať do mesta po práci. Predsa len, Emka už pôjde onedlho do škôlky a budem sa musieť zamestnať. Bolo mi doma dobre, najradšej by som bola stále s deťmi, ale z jedného platu a babkinho dôchodku sa veľmi vyskakovať nedá.

Nehovorím, že chcem vyskakovať... To nie. Ale predsa len by bolo lepšie, keby som nemusela počítat' koruny od výplaty k výplate a občas sebe alebo deťom niečo kúpiť len tak pre radosť.

„Už nechcem,“ povedala Ema a odstrčila tanier, na ktorom ostali ešte dve gule.

„Veď si zjedla len jednu, daj si ešte trochu,“ pokúsila som sa ju presvedčiť.

„Nie, nechcem,“ povedala a zliezla zo stoličky.

„Idem sa hrať,“ oznámila mi a odpochoďovala do detskej izby. Nuž, dojem to aj za ňu, jedna buchta navyše mi neublíži. Hoci, mala by som možno takých päť kíľ zhodiť, po pôrode sa na mňa nejako nalepili.

Včera večer som sa vykrúcala v zrkadle, ale na 36-ročnú babu to ešte nie je zlé. Tmavé, skoro čierne oči, dominovali súmernej tvári. Vlasy po pleciah som mala práve zostrihnuté do módfnej ofinky, každý mi vrazil, že som omladla aspoň o päť rokov. Ráno som sa vždy trochu nalíčila, aby som zakryla nerovnosti pleti, a vďaka tomu som vždy vyzerala sviežo a pestovane. Postavu som mala napriek dvom pôrodom stále súmernú. Prsia mi neovísajú, dokonca obstoja aj v ceruzkovom teste – keď ju položím pod prsia, padne na zem... Pás síce už nemá 60 centimetrov, ale 70, no na môj vek a dve deti je to ešte stále viac ako v pohode. Ale môj zadok, to je už horšie – naozaj je trochu priširoký, to je pravda. Tridsaťosmičky gate si už navlečiem len tak-tak a to mi ešte donedávna boli vcelku dobré.

Dávam si záväzok zhodiť do leta päť kíľ, povedala som si v duchu zásadovo. Ale ešte túto jednu buchtu môžem, tá mi hádam neuškodí, prišla mi na um pokušiteľská a vonkoncom nezásadová myšlienka. A aby som si to nerozmyslela, rýchlo som ju do seba napchala. Veď sa nikto nepozerala...

Deň ubehol ako voda. Večer nás prišla pozrieť moja kamoška Sandra s dcérou Ivankou. Obe ratolesti sa nám pekne hrali a ja som sa so Sandrou úplne zrozprávala.

Hoci sa z mesta ku nám na dedinu prisťahovala len nedávno, je mi s ňou fajn. Je veselá, srší humorom, nepovyšuje sa, že prišla z mesta. Udomácnila sa tu, akoby v Rakytníku pri Trnave vyrastala odjakživa. A nikdy nezabudne čosi pochváliť.

„Dcéra ti vyrastá do krásy,“ pošepla mi do ucha.

Pozrela som na svoj malý poklad, a musela uznať, že so svojimi tmavými kučierkami a veselým šibalským úsmevom je naozaj rozkošná. Ale či sa rodičom nezdarujú najkrajšie práve ich deti? Pre mňa je Emka naozaj najkrajšia, ale neviem objektívne posúdiť, ako ju vidia iní.

„Mamí, mamí, to je zábava,“ prirútila sa ku mne s rozžiarenými očami. Práve s Ivkou vozili škrečka na starej kolieskovej korčuľi, na ktorú prilepili domček z papiera. Keďže korčuľa mala dve kolieska vpredu a dve vzadu, škrečok si v pohode chrúmal čosi vo svojom domčeku a ani si neuvedomil, že sa vozí po celom dome a mohol by prísť aj k úrazu.

„No, ale opatrne s ním! Hádám nechceš, aby sa mu niečo stalo,“ varovala som ju, aby na škrečka dávala pozor. Emka zvieratka miluje, ale niekedy neodhadne, čo by im mohlo ublížiť.

„Neboj sa, dávam pozor,“ povedala vážnym hlasom. „Ja ho neprigumičkujem k Bárbine, ako to urobila sestra Vanesinej kamarátky,“ dodala dospelácky a my sme vybuchli do smiechu. Ja viem, je to hrozná smrť pre škrečka... Ale tá predstava „prigumičkovanie škrečka“ ... Hrozné a smiešne zároveň si to čo i len predstaviť.

„Ty, a moja známa zase zašliapla škrečka drevákom,“ pošuška-la mi do ucha svoj príbeh Sandra, aby ho deti nepočuli.

„Fúj, to je nechutné!“ skríkla som a vzápätí som si spomenula, ako náš dedo, kým ešte žil, položil tašku s nákupom na kanárika.

Keď som to Sandre povedala, len zhíkla a vykrikla: „Chúdence zvieratká!“

Vzápätí sme sa obe rozosmiali. „Dost' už, to vôbec nie je na smiech!“ ukončila som debatu s čiernym humorom. „Načnime inú tému,“ navrhla som.

„My už ale musíme ísť,“ prerušila ma Sandra, hodiac okom na hodinky. „O chvíľu príde manžel domov a chcem mu ešte zohriať

večer. A ty máš zajtra náročný deň,“ doplnila.

Baby aj ja sme sa zatvárali namrzene, ale zdvihli sme sa, že ich vypravíme aspoň po bránku. Treba si toho snehu užiť, kým je.

„Ahojte,“ zakývali sme Sandre a Ivke.

Emka si dôverčivo vložila svoju drobnú rúčku do mojej a spolu sme sa pozerali na našu ulicu. Vonku sa už začalo stmievať, na obzore sa zjavili ružové zore a na nás padal drobný snežik. Sneh Sandre a Ivke vŕzgol pod nohami, keď sa unavené pomaly uberali domov.

„To sa nám dnes bude spať!“ pomyslela som si. Škoda, že nemáme doma krb, mohli by sme si sadnúť k ohníku a usušiť mokré veci, zohriať skrehnuté ruky. Kamil sľúbil, že nám dáky postaví, ale najskôr v lete, ak sa mu v práci bude dariť. Predsa len, aj keď si veľa urobíme sami, minimálne päťdesiat tisíc to vyjde. Ale teraz v zime idú kšefty slabo, domy sa nestavajú. Kamil je totiž murár. V zime prerába byty, aj na tom sa dá slušne zarobiť a čaká na letnú sezónu. V lete vraj aj auto nejaké kúpi, na leasing alebo použité. Na premiestňovanie predsa postačí aj staršie, nie? Mne je to jedno, odjakživa som auto brala len ako presúvadlo z miesta A do miesta B a nikdy mi až tak neprekážalo, že ho nemám. Veď autobusy chodia pravidelne, nie?

Hoci, musela som uznať, že auto je výborné v šetrení času – ak máte auto, nemusíte ako v autobuse stáť na všetkých zastávkach a môžete kedykoľvek odísť z domu. Nie ste viazaní na odchod či príchod autobusu. Nuž čo, aj auto raz bude, povedala som si a pustila ho z hlavy.

Kým sme pozerali, ako sa drobné postavičky strácajú v šere, z druhého konca ulice sa k nám blížil Kamil.

Pozrela som sa na hodinky, bolo šesť hodín podvečer. Dnes sa pochlapil, inokedy ho skôr ako o siedmej doma nečakáme, v lete prichádza aj o deviatej v noci.

„Ocino ide,“ zjačala Emka, len čo ho zbadala a rozbehla sa k nemu.

Sklonil sa k nej, zdvihol ju na ruky a roztočil nad hlavou.

Emka výskala od radosti. Jaj, mať tak jej život. Smiech, láska, šantenie, kamarátky a žiadne starosti. Veruže jej ho závidím.

Pomaly sa blížili k dverám a Kamil ma pobozkal na líce. Zložil Emku v predsieni a tá už sa pakovala ďalej do obývačky.

„Počkaj, ešte ťa vyzujem,“ zadržovala som ju, aby z predsieni nevbehla v mokrých čižmách rovno do obývačky. Nie a nie sa naučiť, že sa najprv treba vyzliecť a vyzuť.

Ledva som ju vyzula, už chytala Kamila za ruku a utekala s ním do izby.

„Ale Ema...“ vravím, no už ma nevníma. Z obývačky počujem veselý krik, určite ju Kamil nadhadzuje nad hlavu, to má veľmi rada.

A tak opäť raz dvíham bundu a čiapku zo zeme a veším ich na radiátor, nech preschnú. Nechcem jej kaziť radosť z otca. Na poriadok bude mať čas aj neskôr, no nie?

„Ahoj Kamil, dnes si dáko skoro doma?“ privítala som ho bozkom na líce.

„Necítil som sa dobre, asi na mňa niečo lezie,“ odpovedal a nazaj vyzeral nejako zničené. Siahla som mu na čelo, mal ho trochu horúce.

„Lahni si v obývačke, urobím ti čaj a zmeriam teplotu,“ navrhla som a on sa pomaly odsuchtal na gauč.

Čaj sa zišiel aj mne a Emke, vonku sme premrzli, hoci sme tam stáli len chvíľku. Pripravila som ovocný, nech sú tam aj nejaké vitamíny.

V kuchyni som narazila na Vanesu, natierala si na večeru chleba s maslom a lekvárom. Toto obyčajné jedlo má najradšej, hoci sa už čoskoro možno začne odrážať na jej postave.

„Čo bolo v škole?“ snažila som sa z nej vytiahnuť nejaké informácie, lebo o škole nerada rozpráva.

„Á, nič,“ odpovedala klasicky.

„Žiadne päťky?“

„Ale mami, nie,“ pokrčila plecami. „A nie je to jedno? Ved' od známok predsa nezávisí úspech v živote, či áno?“

Nevedela som, čo jej na to povedať a kde na takú múdrosť prišla.. Mala sčasti aj pravdu.. Ale známky sú predsa len dôležité.

Práve som premýšľala nad tým, ako jej to čo najvhodnejšie vysvetliť, keď moje myšlienky prerušila iným nápadom. „Potrebujem nové čižmy, tie staré mi premokajú,“ uprela na mňa spýtavý pohľad.

Kde na to však vziať? Do Kamilovej výplaty je ešte týždeň a moja materská už došla. A babinin dôchodok? Šetrí si vraj na pohreb.. Kde tá na to chodí? Ešte má len niečo cez 65...

„Dobre, niečo vymyslím,“ povzdychla som si a Vanesa sa so spokojným úsmevom odšuchtala do svojej izby dôležitým krokom začínajúcej pubertáčky. Dala som zovrieť vodu, pripravila šálky, zo zásuvky vytiahla teplomer.

Keď som vošla do obývačky, Kamil už pozeral správy, Emka ležala schúlená vedľa neho na gauči a driemala.

„Zobuď sa moja, ešte si musíme dať večeru a potom ťa dám do postielky,“ prebrala som ju. Pozrela na mňa unavenými očami. Prikývla, ale bolo vidieť, že je veľmi unavená.

Podala som Kamilovi teplomer a pripravila mu večeru. Aj on zo slivkových gulí veľa nezjedol. Stačili mu iba dve, hoci inokedy by ich spratal aj šesť. Keď som vybrala Kamilovi teplomer spod pazuchy, naozaj mal takmer 39.

„Emka, nechaj ocka odpočívať, je chorý,“ upozornila som malú. Pre istotu, aby ju nenakazil. Ale tá sa od neho nechcela ani pohnúť. Položila mu rúčku na hlavu, múdro prikývla a miešala mu čajík, pričom do neho naliala už asi šiestu lyžicu medu.

„Oj, ty to ale budeš mať sladké,“ usmiala som sa na Kamila a nenápadne odniesla med do kuchyne.

Emku som napokon od Kamila odtrhla, rýchlo ju osprchovala

a uložila spať.

Zaspala, ledva sa jej hlávka dotkla vankúša. Ani ma celú nevybozkávala, ako to zvykne na dobrú noc robiť. Zlato moje, aká si unavená, pomyslela som si v duchu, a pobozkala ju na čelo. Tak rada sa na ňu pozerám, keď spí. Cítiť z nej pokoj a detskú dôverčivosť.

Zatvorila som dvere na detskej izbičke a pobrala sa skontrolovať Vanesu. Našla som ju, ako inak, v svojej izbe za počítačom.

„Čo si píšeš?“ snažila som sa nenápadne špehovať spoza jej pleca na obrazovku.

„Nič dôležité,“ odvrkla a schovala stránku do dolnej lišty.

Lúštim nápis na obrazovke, no jasné, pokec. Zase si píše s niektorou spolužiačkou. Alebo nebodaj spolužiakom? Vzdychnula som si. Raz darmo, četovanie je proste lepšie ako mama, ktorá nevie ani počítač zapnúť.

„Nemusíš sa ešte učiť?“ skúšala som ďalej nadviazať konverzáciu. Nechcem, aby sa mi dcéra odcudzila, ale v 14-tich je asi každý pokus rodičov o zblíženie sa so svojimi ratolesťami vopred odsúdený na neúspech.

„Ále, vôbec. Akurát v piatok budeme mať písomku, no už som sa naučila,“ povedala Vanesa a ani sa pritom na mňa nepozrela.

„Keď budeš chcieť jesť, som v kuchyni,“ povedala som teda a išla si dať zopár slivkových gúl. Z izby sa ozvalo len slabé hmmm...

V ten deň sme išli všetci spať oveľa skôr. Kamil bol unavený z horúčky, ja a Ema z pekného snehového zážitku, babka zo svojho veku. Len Vanese ešte dlho do noci svietilo za dverami modravé svetlo z počítača. Musím jej to zakázať, veď to nie je zdravé, preblesklo mi hlavou, kým som sa ponorila do driemot.

Kamil okamžite zaspal na svojej polovičke, ukolísaný tabletou Paralenu.

Dom sa pohrúžil do ticha.

2. KAPITOLA

Vianoce 2008

Sedeli sme pri štedrovečernom stole a už sme takmer dojedli kapustnicu, rybie filé aj zemiakový šalát. Kamil pochopil moje znamenie a snažil sa nenápadne potriať kolenom, na ktorom mal pripevnený zvonček, aby deťom (samozrejme, najmä Emke), dal znamenie, že darčeky sú už pod stromčekom. Nejakو mu to však nešlo a namiesto toho sa celý divne triasol a hegal na stoličke, až si to všimli aj deti.

„Ocko, čo ti je?“ spýtala sa vyplašená Emka a ja som to už nevydržala.

Vybuchla som do búrlivého smiechu, a nie a nie prestať. Deti síce nevedeli, na čom sa smejem, ale aj ony sa rozveselene pridali, dokonca aj Vanesa. Babina sa na nás pozerala s prehľadom svojich šiestich krížikov a pokojne si kládla lyžice ďalej do úst.

Kamil pozrel na mňa a o chvíľu sa už aj on uškrňal. Ospravedlňujúco mykol plecóm, nefunkčný zvonček hodil o zem a zakričal:

„Deti, nože sa pozrite, či už sú darčeky pod stromčekom! Vidím, že máte takmer dojedené a ja stále neviem, či nám Ježiško niečo priniesol,“ snažil sa odpútať pozornosť od tých smiešnych krčov, ktoré predvádzal.

Vanesa sa len pousmiala, akoby ju balíčky pod stromčekom vôbec nezaujímali. Zato Emka hneď s obrovským rachotom odsunula stoličku a vrhla sa pod stromček.

„Tento je môj?“ dychtivo sa spýtala, zdvihnúc zabalený darček

vysoko do výšky, akoby sme mali vedieť, pre koho je.

„A čo ja som Ježiško?“ odvetil jej prekvapene Kamil. „Ako to mám vedieť, ktorý darček je pre koho... Skús sa pozrieť, či na ňom nie je niečo napísané.. Napríklad V ako Vanesa alebo E ako Emka,“ nenápadne naznačil, čo má hľadať.

„Áno, je to tu, je tu E, ako Emka!“ vykrikla od radosti a ja som bola pyšná, že už v tomto veku pozná písmenko, začínajúce jej meno.

Sklonila som sa k balíčkovi a začala ich triediť na kôpku.. E ako Emka, V ako Vanesa, K ako Kamil, B ako babina, L ako Linda - teda ja. Začalo sa radostné balenie, šuchotanie papierov a výkriky radosti. Naša rodinná päťka.

Také sú u nás Vianoce. Veselé, plné voňavých salóniek, baliaceho papiera, stužiek a veselých výkrikov. A menej koláčov, lebo som sa zaviazala, že schudnem a Vanesa najnovšie tiež drží nejakú diétu, vraj tie drobné vlnky na bruchu sú tuky.. Čo mám potom ja?!

„Emka, nie tak rýchlo, o chvíľu nebudeš mať čo rozbaľovať,“ smiala som sa, keď Emka doslova vytrhla z baliaceho papiera plyšového psíka a vzápätí sa vrhla na ďalší balíček. Stretli sa nám s Kamilom oči.

Usmial sa.

Položil si ruku na moje plece a pritiahol ma k sebe, aby mi dal pusku na líce.

A tak sme len spolu ticho stáli a pozerali sa na deti, ako rozbaľujú darčeky – Vanesa pomaly a dôstojne, Emka s výkrikmi a živelne. Raz - dva vybalila niekoľko plyšákov, múdru knižku na čítanie, gumičky a sponky do vlások, nové šatočky a krásny kabátik. Najväčšiu radosť jej však urobil červený bicyklík, o ktorom snívala už niekoľko mesiacov.

„Jój, ten je krásny!“ vzrušením sa jej leskli oči a pohládzala ho po novom blatníku. Keď nechtiac stlačila trúbu na volante, Kamil

skoro dostal infarkt, tak hlasno zatrúbila.

„No, aspoň sa nemusím báť, že by si niekoho zrazila. Keď na tom zatrúbiš, tak rovno sám padne do jarku,“ zaklincoval.

Emka sa smiala a okamžite chcela začať na ňom jazdiť po dome.

„Nie Emík, mohla by si si ublížiť, máme tu málo miesta,“ stopla som ju a ona sa zatvárala veľmi skormútene. Tak ju Kamil aspoň posadil do sedla a urobil s ňou niekoľko koliečok po izbe, držiak bicykel za rúčky a sedlo. Spokojnosť jej rozžiarila tvár a bicykel uložila na noc na čestné miesto do svojej postieľky.. Budem musieť počkať, kým zaspí a potom jej ho nenápadne vybrať..

Vanesa sa trošku zhovievavo usmievala pri pohľade na Emku s nevlastným otcom, ale bolo vidieť, že aj ona je spokojná. Dostala jemné šminky, obľúbený parfém a sľúbené nové čižmy, presne podľa najnovšej módy, ako ma ubezpečila predavačka. Od Kamila dostala knihu o najnovšej upírskej ságe – veľký módny hit – a cédečko Avatara, jej najobľúbenejšieho filmu, na ktorom bola v kine aspoň štyrikrát.. Vraj 3D kvalita, to musím vidieť.. No, niekedy možno..

Babina sa potešila kope vlny na pletenie od Vanesy, teplému šálu od Kamila (aké pozorné od neho, že si všimol, aký má svoj šál už starý) a novej kuchárskej knihy odo mňa. Hneď sa aj usadla pod oknom a začala v nej listovať. Takto som zabila dve muchy jednou ranou – ona bude mať nové recepty a my nové chutné jedlá :-D Bola som na seba hrdá, že viem vždy nájsť pravý praktický darček, ktorý poteší aj pomôže. Kamil dostal odo mňa kufrík na náradie a novú koženkovú tašku do práce. A jeden špeciálny darček dostane v noci – kúpil mi krásnu sexi spodnú bielizeň. Ešte že som ho nerozbalila pred deťmi, nenápadne ho odložil úplne vzadu pod stromček. Takú krásnu bielizeň som ešte nikdy nemala.

Len či nebude krajšia ako moja postava?!

Ešte že v prítmí noci toho až tak veľa nevidno, aj celulitída sa stratí.

Mimochodom, viete prečo muži nemajú celulitídu?

Lebo je nechutná!

Po rozbaľovaní sme sa usadili k dobrému filmu a všetci sa tvárili navýsosť spokojne.

Dokonca ani Vanesa sa neodšuchtala k počítaču ako obvykle, ale posedela si pri nás a lakovala si nechty novým lakom. Babina triedila svoju novú vlnu a rozhodovala sa, čo z nej upletie, Emka šla pozrieť svoj nový bicyklík, či už spí :-D.

Uprostred reklamy Kamil nadškrtol otázku, či pôjdeme po Vianociach navštíviť jeho rodičov, mojich budúcich svokrovcov. Veľmi sa mi do toho nechcelo, keďže nemáme dobré vzťahy a ani Kamil s nimi bohvieako nevychádza. Zhodli sme sa na tom, že postačí, ak im zavoláme.

Keď som večer dávala spať Emku a neskôr mi dokonca aj Vanesa dovolila dať jej na dobrú noc pusku na líce, cítila som sa slastne.

Šťastne.

Rodinne.

Spokojne.

A ako bolo večer v prítmí našej spálne... No to vám radšej ani nebudem hovoriť, aby ste nezávideli..

3. KAPITOLA

Január 2009: Niečo sa deje

Bolo to asi tak v polke januára, keď som sa raz v noci zobudila na akési čudné zvuky vychádzajúce z Emkinej izby. Na hodinách boli už dve hodiny ráno.

„Mamíííí,“ počula som tichý plač a vzlyky. Odhrnula som perinu a utekala do izby. Ema sa povracala. Zvratky boli v posteli, na jej pyžame, na zemi. Vystrašená plakala, ešte sa jej také niečo nestalo.

„Nič to, neplač, asi sa ti pokazilo bruško,“ utešovala som ju a zobrala takú špinavú do náručia. Asi brušná viróza, tipla som si. V náručí som ju odniesla do kúpeľne, kde som zasvietila len slabé svetlo, aby som ju príliš neprebrala. Tam som z nej dala dole pyžamko a hneď doniesla čisté. Siahla som jej na čelo, horúčku nemala. A možno jej iba nesadlo jedlo, hádala som.

Rýchlo som prezliekla posteľ, zo zásuvky vytiahla čisté pyžamko a navliekla ho na Emku. Sedela na postieľke a rozospato mrnčala, už síce trochu pokojnejšia, keďže som pri nej.

„Nič sa nedeje Emka, pokojne spinkaj,“ šepala som jej do uška a uložila ju do čistej voňavej postele. Držala ma za ruku, nechcela, aby som odišla, nuž som len pri nej tíško sedela, kým nezaspala. Ešte raz som skontrolovala dotykom jej čielko, ale nie, naisto horúčku nemala.

Môj spánok bol však preč. Musela som aspoň trochu osprchovať pyžamo, aby do rána nezaschlo, nuž som sa odšuchtala do kúpeľne a pustila sprchu.